

nem volt más csak a természet békéje, csendje és harmóniája, és hajnalonként szarvasok legeltek itt, ezen a kis tisztáson. Persze ez nem azt jelenti, hogy ez, itt, most, valami rossz. Csak annyit, hogy minél több a jelkép, talán annál kevesebb a hely bennünk a valódi üzenet számára. Még a Dalai Láma is hozzátett ehhez a maga módján: „Megveszem ezt a helyet!” – mondta és lemutatott a ma már Rezsőnek nevezett kilátóból a Rám-hegyre, bár talán ő tudta miért venné meg. Talán nem a természet csendje és békéje érdekében.

De hát mi is az a valódi üzenet, ami ennyire idevonzza a „szenteket”? Igen. Igaza van Sri Chinmoy-nak: harmóniában élhetünk, ha mélyen tiszteljük Természet-Anyát. Így és valódi lehetőségként. Annak ellenére, hogy a feltételes mód jobban tükrözné a valóságot: élhetnénk, tisztelnénk. De már anyánkat sem, aki táplált és nevelt, őt sem. Pedig milyen régi az a mondás: aki nem szereti a szüleit nem szeretheti Istent. Feltétel nélkül tápláltak minket bármilyenek is voltunk velük. De mit is jelent éhesnek lenni és táplálni? Mit is jelent éhezni és szomjazni az igazságot? Talán ez a szükség, a táplálék vágya a titka a harmóniának? A kicsi gyermek feltétel nélkül felnéz a szüleire: éhezi és szomjazza a szavaikat, a jelenlétüket: a táplálásukat. Számára Ők a felfoghatatlan Nagyság és Jóság, maga az Isten. És a szépség is, amitől tágasak, békések és tiszták leszünk – ahogy Sri Chinmoy mondja. Milyen ismerős szavak is ezek, ha úgy olvasuk őket. Hányan és hányan elmondták és elmondják ezt ma is nekünk. Lásd a valóságot! 'Az élet csak akkor valóságos, amikor „Én Vagyok”' - mondja egy másik tanító, G.I.Gurdjieff. De ez csak hangsúlyáttevés: Chinmoy a szűkösségre, a békétlenségre és a tisztátalanságra, Gurdjieff a lény létezésére, engedelmessegre felszabadulására – a „Legyen meg a Te akaratod”-ra - teszi a hangsúlyt. És Mária-kegyhelye nem erről beszél? És a kis szobrok és padok mindenütt? Igen is, meg nem is. A lény, az emberi lény állapotán fordul. Elmehetünk egy ilyen helyre. Leülhetünk egy ilyen padra. Olvashatjuk más gyönyörű gondolatait. De miért kell ehhez hely, pad, szobor? Chinmoy bizonyára szomorúan mosolyog odafentről, hiszen ott vannak a fák a leveleikkel, a madarak gyönyörű énekükkel, az őzek és vaddisznók az éberségükkel, a kis, színes erdei virágok és az illatos gyümölcsök, ó, a gyümölcsök! Az ő békéjük és csendjük, ami a természetet, a Földet teljesen automatikusan szolgálja. És az enyém, ezé a testté, amely nyitott lehetne a tágasságra, a békére, és a tisztaságra?

Abban az időben, amikor még nem voltak szobrok, padok és keresztetek mindenütt, nagymamák nyaraltatták unokáikat szerte Dobogókón és átjártak egymáshoz palacsintázni, főtt-kukoricára, szalonnát sütni vagy kirándulni. Ismerték egymást és a gyerekek is jóban voltak. Benne éltek a természetben. Nem idézték senki szavait – vagy ha igen, az Fekete István, Petőfi vagy Arany volt -, hanem benne voltak, benne léteztek. Minden nehézség

ellenére tágas volt, békés és tiszta az életük. Reggelente a legbátrabbak – nem félve, hogy vaddisznókkal vagy szarvasokkal találkozhatnak – kimentek hajnalban megnézni a napfelkeltét. Nem kellett tiltani a virágszedést, hiszen nagyanyáinknak szedték az unokák, hogy örömmel táplálják, növeljék őket. De talán nem is ezt a „harmóniát” üzenik ezek a nagy tanítók! Talán nem is csak a „normális emberi életet”. Talán mindezt csak beugrónak, alapnak tartják ahhoz, ami a belső béke, a csend, a harmónia forrása: az egyetlen cél – lehet. Látni a helyünket, a méretünket, a szerepünket az Ismeretlenben, látni a valóságot és ugyanakkor szabadon elviselni, benne maradni, benne létezni. Talán ez az a tisztelet, amiről Sri Chinmoy beszél. Talán. És talán ez az, amire a többiek is utalni próbálnak. Azonban ez nem megy csak külső dolgokon keresztül. Sem könyvek, sem emberek, sem idézetek, sem szobrok, sem padok... Talán indításnak igen. Talán a megfordulás első lépéséhez igen. A tisztelet, a tágasság, a béke, a tisztaság csak belülről, a belső harmóniából fakadhat. A szív békéje az első lépés a forráshoz – mondja másutt a tanító.

Nem néztem vissza. Nem volt rá szükség. Talán, majd egyszer elviszem legújabb dédunokánkat a szoborhoz, ha már megnőtt, ha felnőtt lesz és már nem figyel másra, mint a szobrokra és a szavakra. Most még mindent lát, tisztel, mert tiszta, tágas és békés, mert még harmóniában van az anyjával. Mert még csak két hónapos.

Dobogókő, 2015. július 17.

DRYP

KERTI NAPLÓ A JÚLIUSI - AUGUSZTUSI MELEGBEN, HA VILLANYT KELL SZERELNI

Érik a banán a kaposvári panelek közötti kiskertben - adta hírül az egyik TV csatorna. Uborkaszezonban a „banánfának” is hír értéke van, (főleg ha azt is tudjuk, hogy a banán valójában egyszikű növény s nem fa) – gondoltam, és a képernyőn meg is mutatták az érő terméscsokrokat. A banán igazolta a mondást. Banánérlelő meleg lett júliusra. Meg fügeérlelő. Kerti feketerigóink meg sem várták a teljes beérésüket, már idejekorán hozzáláttak a fogyasztásukhoz.

Nagy terméssel kecsegtetett a városi bokrunk és már a második érési csoport is ott tolakodott az érőfélben lévő társai mögött. Fügelekvár befőzési terveink mégis hamar szertefoszlottak, mert versenyt kellett együk a termést a rigókkal. Lett más kártevője is a kertnek, nevezetesen az amerikai lepkekabóca. Megtaláltuk őket a fügebokron is, miután a kertben gyomfaként felszaporodott nyugati ostorfa (*Celtis occidentalis*) gyökérsarjait is kivágtam. Jobb híján ráfanyalodtak. Vegyszeres védekezés eszembe se jutott, hiszen érőfélben lévő gyümölcsöt csak nullanapos élelmezés egészségügyi várakozási idejű rovarölővel lehetne permetezni, olyan meg nincs s ha mégis lenne sem használnám. Ezekről a viaszos bőrű kabócékról egyébként is lepereg a permetlé, igazán hatékony felszívódó hatóanyagú készítményekből már éppen eleget eszünk a szép tetszetős gyümölcsökön. Maradna a mechanikai védekezés ellenük – növényvédősök tréfás szakzsargonjában; peszticid manual – de mire odanyúl az ember, hogy nyakon csípje, már el is pattant, mint a bolha. Szerencsére azért van tőlünk ügyesebb segítő társunk is a gyéritésükben, mégpedig a torkos feketerigók között.

Csőrében egy lepkekabóca imágó

És hogy kerek legyen a lepkekabóca történet, ide másolnám Sarló Csaba barátom igencsak figyelemreméltó megfigyelését.

„Az amerikai lepkekabóca miatt jutott ez most eszembe. Június 15-én vettem észre a málnán, a még nem teljesen kifejlett alakot. Mivel sokat csatáztam vele, utánanéztam a világhálón, hány nemzedékére számíthatok.

Megörültem, hogy megtaláltam a rovar-tanszék közleményét, amit mellékelek. Mai napig édes nyugalom-

ban szedtem a málnát, hisz az egy nemzedéknek már matuzsálemei se élhetnek.

Mielőtt a hőség bezavart, leültem a málna mellé egy kis üllőkére és leszedegettem a földközeli leveleket. Ekkor láttam, hogy a lepkekabóca nem olvassa a szakirodalmat. Bizony indul a következő nemzedék. Félek nem az ország, hanem a kutya meleg napok száma dönt nemzedékszámáról.”

Bizony ezidáig határozott egyértelmű választ nem kaptam erre a nemzedékes kérdésre, de az elhúzódozó keléskéből származó különböző fejlettségű lepkekabócák elméletét cáfolni látszanak a saját felvételeim. Egyszerre van jelen a kifejlett – a szakemberek imágónak mondják – és az éppen kelő utódok. Szeptember végére talán eldöntik

az első vedlés után ottmaradt lárvaingek

És akinek szerencséje van és még találkozott ezzel a kellemetlen szívókártevővel

itt megismerheti...

Végül essék szó arról is, hogyan került szóba a villanyszerelés. Lakásfelújításunkhoz villanyszerelőt kerestem a helyi hírharsona valós és web lapjain. Találtam is tizenhat ajánlkozót, de egy kivétellel valamennyiük vezetőkes telefonszámán azzal a tájékoztatással jelentkeztek a hozzátartozók, hogy éppen külföldön dolgozik a mester. Az az egy is csak a legsürgetőbb tennivalókkal végzett, mert hó végétől már Londonban fog vigyázni az unokáira. Addig marad a sötétség idehaza.